

Arrest

nr. 147 364 van 8 juni 2015
in de zaak X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 18 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 2 augustus 2013 en 4 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in om, samen met haar kind en met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 28 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om verzoeksters aanvragen om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 april 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvragen van 2 augustus 2013 en 4 december 2013 om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard.

1.4. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 22 september 2014 een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 20 oktober 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 20 november 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.09.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[O.T.] [...]

+ Kind:

[B.E.] [...]

Nationaliteit: Mongolië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15/04/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 02/08/2013 en 04/12/2013. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 02/08/2013 en 04/12/2013 (zie bevestiging arts dd.13/10/2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15/04/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 22.09.2014 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wensen het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de nieuwe aanvraag van verzoekers

Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ en al helemaal niet met de motivering!

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk de onwil van verwerende partij om het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken.

Dat verzoekers inderdaad twee vorige regularisatieaanvragen hebben ingediend, in casu deze dd. 02.08.2013 en 04.12.2013.

Het is echter onaanvaardbaar en onbegrijpelijk dat verwerende partij naar deze 2 beslissingen verwijst. Zoals reeds eerder aangehaald, en zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier, handelt de aanvraag dd. 02.08.2013 over de zoon van verzoekster en de aanvraag dd. 04.12.2013 over verzoekster zelf.

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om te stellen dat de aanvraag van verzoekers reeds uitgebreid onderzocht werd. Integendeel zelfs! Men heeft niet eens opgemerkt dat beide aanvragen over verschillende personen gaan!

Niet alleen heeft DVZ dit niet opgemerkt, ook de arts-adviseur heeft dit in haar medisch advies dd. 13.10.2014 niet opgemerkt.

Heeft men dit dossier eigenlijk wel onderzocht?!

Het lijkt wel alsof men kost wat kost een negatieve beslissing wenst te nemen zonder het dossier, of verzoekers, grondig te moeten onderzoeken.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Ook de stelling als zou er reeds een beslissing genomen zijn op 15.04.2014 aangaande de vorige aanvragen is flagrant onwaar!

Slechts de aanvraag dd. 04.12.2013 werd behandeld in de beslissing dd. 15.04.2014...

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij dit dossier niet correct behandeld heeft en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omwille van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verzoekers gaan niet akkoord met de motivering die stelt dat zij geen nieuwe elementen aanhalen in hun nieuwe aanvraag.

Immers, verzoekers dienden al eerder een aanvraag in op 04.12.2013 aangaande de medische toestand van verzoekster, daarbij voegden zij een standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende geneesheer.

In april 2014 mochten verzoekers een negatieve beslissing ontvangen m.b.t. deze aanvraag.

Verzoekers dienden gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd. 22.09.2014 die bevestigt dat de aandoening van verzoeker, bijna een jaar na de initiële aanvraag, nog ernstiger is.

Verwerende partij weigert dit echter te onderzoeken en verwijst, onterecht, naar de eerdere beslissing.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is! De eerdere beslissing erkent immers de aandoening van verzoekster. Doch de arts-attaché achtte de aandoening niet ernstig genoeg om een ernstige bedreiging voor het leven van verzoekster te vormen en weigerde de situatie in Mongolië grondig te onderzoeken.

Nu verzoekers een tweede aanvraag indienden, waaruit duidelijk blijkt dat de aandoening nog ernstiger is, weigert verwerende partij hier rekening mee te houden!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Daar waar men in de eerste aanvraag de aandoening van verzoekster erkent, doch weigert de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken en de ernst ervan te erkennen, weigert men deze aanvraag van verzoekers in overweging te nemen omwille van het feit dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd zou zijn. Dat dit absoluut onredelijk is en flagrant fout.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het dossier van verzoekers niet grondig onderzocht heeft en slechts drogredenen heeft aangehaald om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren en niet correct te beoordelen.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst nooit grondig onderzocht zijn geweest!

Men heeft zelfs niet opgemerkt dat de aandoening van verzoekster verergerd is en ondertussen terminaal is... Gelieve bijkomende medische attesten in de bijlage terug te willen vinden die dit bevestigen.

Bovendien weigerde de arts-attaché te onderzoeken of de aandoeningen van verzoeker kunnen leiden tot een mensonterende behandeling in het land van herkomst.

Een aandoening die behandelbaar is in België kan uiteraard wel een mensonterende behandeling in het land van herkomst inhouden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit niet onderzoekt!

Keer op keer dienen beslissingen van DVZ vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Hoe dikwijls dient verwerende partij erop gewezen te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst?!

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

“Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.”

Zelfs indien men vindt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanhaalt, dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment van terugkeer.

Het volgende wordt bevestigd door arrest nr 9111 van 21.03.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Bovendien dient men eveneens te onderzoeken of de behandeling in het land van herkomst niet mensonwaardig is. Verwerende partij weigert dit te onderzoeken!

Dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en de aanvraag van verzoekers dus wel degelijk ontvankelijk verklaard diende te worden!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekers conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het medisch dossier in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoening correct te kunnen inschatten en dus vast te stellen dat de aandoening ernstiger geworden is en dus wel degelijk onderzocht dient te worden. Dat de vorige beslissing waarnaar verwerende partij verwijst niet meer actueel is.

De aandoening van verzoekster is ondertussen terminaal!

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de actuele medische toestand van verzoeker, bij het nemen van zijn beslissing.

2. Aangaande de situatie in Mongolië

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Mongolië.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Verwerende partij heeft nooit ernstig en zorgvuldig onderzocht of verzoekster behandeld kan worden in het land van herkomst!

Verwerende partij stelt, onterecht, dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen reeds werd onderzocht in de beslissing dd. 15.04.2014.

Dit is echter flagrant onwaar!

Verwerende partij stelde dat de nodige zorgen verstrekt kunnen worden in het State First Hospital Jamyan gun 2 Sukhbaatar District Ulaanbaatar Mongolië.

Doch, de Amerikaanse ambassade van Mongolië vermeldt slechts twee ziekenhuizen in het Sukhbaatar District:

-SONGDO HOSPITAL
-EMJJ HOSPITAL (EAR, NOSE AND THROAT)

Er wordt op geen enkele wijze melding gemaakt van het State First Hospital. Op basis van welke informatie kwam verwerende partij tot de conclusie dat verzoekster daar behandeld kan worden?!

Men verwees immers naar 2 documenten opgesteld in het Mongools, die bijgevolg ontoegankelijk zijn voor de raadsman van verzoekster en een artikel van Pubmed waarin gesteld wordt dat in de periode augustus 2006-augustus 2009 er 34 niertransplantaties hebben plaatsgevonden in Mongolië. Zonder echter verder in te gaan op de overlevingskansen van deze operaties en/of eventuele complicaties.

De informatie waarnaar verwerende partij verwees is verouderd en ontoegankelijk.

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom DVZ de beschikbaarheid van de medicatie in het land van herkomst niet grondig onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om redenen te zoeken om aanvragen te weigeren, zonder een grondig en individueel onderzoek te moeten uitvoeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad blijft zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster in gevaar zou kunnen zijn, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekers werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en de stukken die ze voegden waaruit de ernst van de aandoening duidelijk blijkt en waaruit blijkt dat de aandoening van verzoekster verergert.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

3.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoekster terecht aangeeft, artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3

van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat zij de elementen die zij ter ondersteuning van deze aanvraag aanvoerde reeds inriep in het kader van een voorgaande aanvraag die na een onderzoek ten gronde werd afgewezen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekster de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van deze aanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster bij aangetekende zendingen van 2 augustus 2013 en 4 december 2013 aanvragen indiende om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij gaf hierbij aan van oordeel te zijn dat zij een ernstig gezondheidsprobleem heeft en een medische behandeling voor dit probleem in haar land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk was. Verzoekster maakte verschillende medische verslagen aan verweerder over. Uit deze stukken blijkt dat verzoekster lijdt aan een terminale nierinsufficiëntie en chronisch hemodialyse nodig heeft of dat dient te worden overgegaan tot een niertransplantatie. Op 15 april 2014 besliste de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de aandoening die verzoekster aanhaalde geen reden vormt om haar een verblijfsmachtiging toe te staan. Hierbij verwees hij naar het advies van een ambtenaar-geneesheer die oordeelde dat verzoekster kan reizen en die, met bronvermelding, uiteenzette dat de medische zorgen en de medicatie die verzoekster nodig heeft in haar land van herkomst beschikbaar zijn. Tevens werd geduid dat een medische behandeling voor verzoekster ook toegankelijk is, aangezien zij in beginsel een beroep kan doen op een ziektekostenverzekering, dat de kosten voor hemodialyse geheel worden gedekt door de overheid en dan mag worden aangenomen dat verzoekster ook kan terugvallen op de hulp van familie, vrienden of kennissen in haar land van herkomst.

Verzoekster bracht bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd van 22 september 2014 een standaard medisch getuigschrift aan waarin opnieuw wordt toegelicht dat zij lijdt aan een terminale nierinsufficiëntie. Uit dit medisch getuigschrift blijkt ook dat verzoekster nood heeft aan een nierfunctie-

vervangende behandeling die kan bestaan uit hemodialyse of een niertransplantatie. De stellingname van verweerder dat dit nieuwe standaard medisch getuigschrift slechts een reeds eerder aangehaalde gezondheidsproblematiek bevestigt kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop haar eerste machtigingsaanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder uit het oog verloor dat de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd die zij bij aangetekende zending van 2 augustus 2013 indiende betrekking heeft op de medische problemen van haar zoon en verweerder niet opmerkte dat deze aanvraag dus een andere persoon betreft kan het volstaan aan te geven dat haar bewering feitelijke grondslag mist. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster bij aangetekende zending van 2 augustus 2013 overmaakte, net zoals de aanvraag die zij vervolgens bij aangetekende zending van 4 december 2013 indiende, op haar betrekking heeft en dat in beide aanvragen enkel wordt verwezen naar haar medische problemen.

Haar betoog dat uit de stukken die zij bij haar op 22 september 2014 ingediende aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd voegde kan worden afgeleid dat haar medische problematiek nog ernstiger is dan een jaar voordien wordt niet onderbouwd. Hierbij moet worden gesteld dat bij de beoordeling van de voorgaande aanvragen om machtiging tot verblijf die verzoekster indiende de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer reeds rekening hield met het gegeven dat de nierinsufficiëntie van verzoekster zich in een eindstadium bevond en dat door een arts die verzoekster consulteerde werd geduid dat het om een terminale nierinsufficiëntie ging waardoor een regelmatige hemodialyse of een niertransplantatie vereist was. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat verweerder eraan voorbijging dat haar medische situatie is verergerd omdat er in een stuk dat zij voegde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 september 2014 sprake is van een terminale nierinsufficiëntie.

Verzoeksters bewering dat de ambtenaar-geneesheer bij de beoordeling van de medische problematiek die zij aanvoerde in haar aanvragen die zij bij aangetekende brieven van 2 augustus 2013 en 4 december 2013 aan verweerder overmaakte naliët de beschikbaar en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in haar land van herkomst te onderzoeken is zonder meer incorrect. Het advies van de ambtenaar-geneesheer dat werd gevoegd bij de beslissing van 15 april 2014 waarbij verzoeksters voorgaande aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard leert de Raad dat de door verweerder aangestelde controlearts een nauwgezet onderzoek voerde omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie en medische zorgen die verzoekster nodig heeft.

Verweerder diende, overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, op het ogenblik dat hij vaststelde dat verzoekster bij haar nieuwe aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd slechts elementen aanbracht die reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd deze nieuwe aanvraag onontvankelijk te verklaren. In casu blijkt niet dat verweerder onterecht oordeelde dat verzoekster slechts elementen aanvoerde die zij ook reeds bij haar voorgaande aanvragen aan verweerder ter kennis bracht. Verzoeksters beschouwingen omtrent de onderzoeksverrichtingen die dienen te worden gesteld indien een vreemdeling een eerste maal een aanvraag om machtiging tot verblijf indient of indien bij een herhaalde aanvraag nieuwe elementen worden aangebracht, evenals haar verwijzingen naar de rechtspraak met betrekking tot beslissingen die worden genomen inzake een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf, zijn derhalve niet dienstig. Daar de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt is haar verwijzing naar rechtspraak inzake de verwijdering of uitlevering van vreemdelingen evenmin nuttig.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoekster brengt geen gegevens aan die toelaten te besluiten dat de toepasselijke regelgeving onduidelijk is en toont evenmin aan dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.6. Voorts moet nog worden gesteld dat verzoekster in gebreke blijkt om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 27 mei 2007 werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK